

Den næste sag på dagsordenen var:

Fortsettelse af tredje behandling af forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret fra 1. april 1962 til 31. marts 1963.

(Føregående del af tredje behandling af lovforslaget (nr. 137) findes i tidenden sp. 5978 og 6061).

Forhandlingen genoptoges.

Statsministeren (*J. O. Krag*): Med denne debat står vi ved den foreløbige afslutning af dette folketingsår. Nye møder vil blive afholdt i september, men det vil alligevel være rimeligt, som også flere af de ærede ordførere har gjort det, at benytte denne lejlighed til en samlet vurdering af det omfattende arbejde, der er udført. Sådan som udviklingen har formet sig, vil det være for begrænset blot at tage månederne siden folketingsårets begyndelse i oktober i betragtning. Vi må snarere se på de sidste 12 måneder under ét. Det er jo netop i disse dage et år siden, at vi førte de afsluttende forhandlinger om juniforliget, og faktisk har folketingets arbejde, lige siden dette forlig var bragt i havn, været præget af den økonomiske og finansielle politik, som juniforliget dannede indledningen til.

Målet for disse 12 måneders økonomiske politik har stort set uændret været det samme, nemlig at sikre bevarelsen af et højt niveau for produktion og beskæftigelse over for de farer, som prisstigning og valutatab truede med at medføre. Midlerne har naturligvis vekslet. De har vekslet med opgavernes karakter. For mig at se står det klart, at juniforligets indgreb over for den indre efterspørgsel her i landet meget vel kunne være blevet forgæves, hvis ikke det var blevet fulgt op med helhedsløsnings bremse på pengeindkomster, og omvendt ville denne bremse på pengeindkomsterne måske ikke have været effektiv, hvis der ikke forud var gået en dæmpning af den indre efterspørgsel.

I første række — ved selve juniforliget —

rettedes bestræbelserne som sagt mod at dæmpe væksten i det indre efterspørgselspres, herunder at dæmpe stigningstakten i de offentlige udgifter. Målet var at opnå en lettelse på arbejdsmarkedet og en roligere udvikling af betalingsbalancen.

Jeg skal selv være den første til at indrømme, at det havde været ønskeligt, om disse indgreb var kommet noget tidligere i 1962, sådan som det oprindelig var regeringens ønske. Som det nu skete, medførte både indgrebenes udformning og den situation, de blev gennemført i, at virkningerne først satte sig relativt langsomt igennem.

Det viste sig, at det ikke var nogen let opgave at føre vedtagelserne ud i livet, når en fjerdedel af finansåret allerede var gået, før man overhovedet kom i gang. Alligevel har regeringen gjort sit yderste for at nå målene, og jeg tror, at dette vil kunne bekræftes af alle, der i det sidste års tid har fulgt kontrollen med statens bevillinger på nærmere hold.

Det må ikke overses, at stramningen i budgetpolitikken er blevet en realitet. Der er kun givet nye bevillinger i meget begrænset og i det allermest nødvendige omfang, og det tilsigtede omsving i statens kassestilling er næsten blevet nået.

Nogen fuldkommen orden kunne juniforliget under de givne omstændigheder imidlertid ikke blive.

Blev så virkningerne på samfundsøkonomien det, man ventede og ønskede? Jeg sagde før, at der var forhold, der bevirkede, at forligets indgreb måtte komme til at virke langsomt, og det var vel i virkeligheden først efter årsskiftet, at man helt klart kunne erkende de sanerende virkninger af det indgåede forlig. I tiden siden da har den strenge vinter medvirket til at gøre billedet af det almindelige forløb uklart. Men for mig at se kan der ikke være tvivl om, at den tilsigtede bremse på den indre efterspørgsel er blevet effektiv i omtrent den udstrækning, vi kunne vente, og at den har virket stabiliserende på valutaforholdene.